

Po cestě kolem světa se cestovatelé z Krásné Lípy vzali. Cestovat chtějí i nadále, klidně i s dětmi

Luděk Stínal

Krásná Lípa • Přestože jsou Katka a Ladislav Bezděkovi již rok doma, stále žijí ze své více než dvouleté rekordní cesty osobním autem kolem světa. Přednášejí, píší knížku, střihají videa, vystupují v médiích. Rok doma jim utekl neuvěřitelnou rychlostí. Je na nich ale vidět, jak je to baví – a jak se těší na další cestování. Co všechno dělají a jaké mají plány do budoucna, prozrazují v následujícím rozhovoru.

V říjnu to byl rok, co jste se vrátili z cesty kolem světa. Jaký byl?

Katka: Strašně rychlý. Mně přijde, že ty dva roky na cestě neutekly tak rychle jako ten rok doma.

Ladislav: Trochu jsme se báli, že se doma, až se vrátíme, nebude nic dít. Když cestujete, tak neustále, každý den, každou hodinu něco řešíte. Doma je to jiné, nicméně rok je pryč a my máme najednou pocit, že jsme během něho nic nestihli.

Katka: Stihli jsme toho přitom dost. Od února jezdíme na přednášky.

Ladislav: Když jsme se loni v říjnu vrátili domů, hned jsme se pustili do práce. Proběhlo několik přednášek, nicméně piloval jsem tu hlavní, vydali jsme kalendář, pak přišly Vánoce... A jak říká Kačka, od února jsme přednášeli; těch přednášek bylo několik desítek a vidělo je několik tisíc lidí. V létě jsme byli na malé šestitýdenní expedici na Balkáně a najednou je zase podzim, opět jsme připravili a vytiskli nový kalendář, opět řešíme přednášky, piluje se e-shop, abychom mohli spustit předvánoční prodej, a také vymýšlíme nové věci.

Více než dva roky jste strávili na cestě, po návratu jste nenastoupili do žádné práce. Z čeho žijete?

Ladislav: Pracujeme doma. Kancelář máme bohužel v obýváku, kde nemáme ani televizi, ani gauč, ale máme nové pracovní stoly. Kačka komunikuje s úřady, já mám na starosti kalkulace a obchodní stránku, dohadují se termíny a místa přednášek, e-shop a do toho řešíme běžné provozní věci, domácnost... Pokouším se psát knížku, která bude věnována prvnímu půlroku na cestě – Africe. Střiháme také videa, aby vznikl dokument z naší cesty. Navíc řeším stavební povolení, chceme rekonstruovat dům. Když to šlhu, máme několik činností, které nás dost zaměstnávají, a tak trochu žijí. Ale užíváme si to. Ač nejde všechno hladce, oproti cestě také lidé mluví stejným jazykem, snadno si nastudují problematiku, kterou potřebují znát, a také tu docela rychle přicházejí výsledky. Když jsme v Jižní Americe bojovali s celníky o auto, tak to bylo mnohem horší.

Katka: Možná strávíme u počítače více času, než kdybychom chodili do práce, ale pracujeme na svém a jsme pány svého času.

Až vyčtíte svou rekordní cestu kolem světa, co budete dělat? Chodit do normální práce?

Ladislav: Otázka je, co je normální (smích). Rádi si děláme věci po svém, nemusíme zrovna splýnout s davem. Nemám problém chodit do práce, ale nedovedu si představit, že bych z ní mohl odjet na dva měsíce někam na cesty. V minulých práci jsem s tím neměl problém, měl jsem výborného šéfa.

Katka: Já to měla v práci o chlup horší a na cesty jsem si musela čerpat kromě dovolené také neplacené volno.

Katka a Láďa svou cestu kolem světa pečlivě dokumentovali. Foto: Archiv BigTrip

Zmínili jste, že pracujete na dokumentu. Půjde do kin, nebo ho lidé budou moci vidět v televizi?

Katka: Naším hlavním cílem bylo jet na tu cestu a splnit si sen. Plánujeme ho pouštět na přednáškách, a pokud se dostane do televize či kin, budeme jen rádi. Ale hollywoodské ambice nemáme.

Ladislav: Jde nám hlavně o to, aby vše, co jsme zažili a vytvořili, neupadlo v zapomenutí a nezůstalo jen někde na disku. Do přednášky se totiž všechno ani zdaleka nevejde. Určitě ale nemáme materiál, aby vznikl film. Chceme se v dokumentu navíc věnovat i tématům, které se moc neřeší. Popojme to zkrátka jinak, než je u takových dokumentů z cest obvyklé.

Jak dlouho se dá žít z dvouleté cesty?

Katka: To uvidíme.
Ladislav: Minimálně rok jsme přežili (smích). Víte, my jsme loni přijeli v předvánoční čas, byli jsme čerství a vyprodukovali a prodali jsme rekordních tisíc kalendářů. Hlavně díky našim partnerům jsme je udali. Při takovém čísle je to částka, která dá na další období jistotu. Máme také příjmy z pronájmu, před cestou jsme dali do kupy dům, a tak během cesty i teď víme, že na složenky bude. Pracovali jsme na tom několik let, chtěli jsme si zajistit pasivní příjem, což se podařilo. Řídit to na dálku bylo složité, ale dařilo se. Platí nám to dál složenky a naši práci je vydělat si na pivo a další radosti. Katka chce třeba nové boty a já nový objektiv. A proto všechny další činnosti. Rozhodně nejsme rentiéri a neválim si doma šomky (smích).

Katka: Já teď třeba prodávám staré oblečení, které mi už není (smích).

Ladislav: Teď například řešíme, zda koupíme nové auto a zatím nevíme, jestli auto expedici, nebo auto, s nímž budeme jezdit v uvozovkách jen kolem komína.

Podporují vás v současné době nějaké sponzoři?

Ladislav: Ne, takové celebrity nejsme, bylo by to prima, ale asi to tak úplně ani nechceme. Ale třeba to jednou přijde (smích).

Pojďme zpět k vaší cestě osobním autem kolem světa. Čím vlastně byla rekordní?

Ladislav: Když jsme přijeli zpátky do Česka, tak jsme dostali zápis do České knihy rekordů, jako nejdelší cesta kolem světa osobním autem. Nedalo nám to, a tak jsme zkusili napsat do Guinnessovy knihy rekordů. Ukázalo se, že první cesta osobákem kolem světa proběhla v roce 1927 až 1929 a trvala dva roky a jeden měsíc. Což je bezvadné, protože my jsme byli na cestě dva roky, jeden měsíc a 14 dní. Na tom je nejkrásnější, že jsme to vůbec neplánovali. Takže díkybohu, že nás celníci zasekli na dva měsíce – díky tomu jsme dosáhli na rekord. Nikdo před námi si navíc ani netroufl projet osobákem všechny kontinenty, a tak jsme vlastně první na světě, kdo to uskutečnil. Je to příjemný pocit, taková přídatná hodnota té naší cesty. Ale jinak to nic neznamená a nepřináší.

Vzpomenete si ještě na první noc a začátek cesty? Došlo vám tehdy, do čeho jste se vlastně pustili? Pamatují si na vaši první fotku, jak spíte v autě, kterou jste tehdy zveřejnili na internetu.

Katka: Ono to bylo dost chaotické, my jsme vlastně takto poprvé skládali matraci na spání až na cestě, v Ranskou asi třicet kilometrů před Vídní. Před tím, než jsme vyjeli, totiž nebyl čas, jen jsme si říkali, že zadní sedačky musí být pořád volné, že přes to vlak nejede, jenže když jsme se balili, museli jsme dát spoustu věcí na ty zadní sedačky, lidé nám také na cestu nanosili ládrečky... Tu první noc na cestě navíc pršelo, foukal vítr, byla tma... byl to docela masakr.

Ladislav: My jsme přestavbu OKI (expediční Octavia, pozn. redakce), a hlavně spání ani jednou opravdu nezkoušeli, nebyl čas. Já jsem si ještě před odjezdem do dvou hodin v noci fotil účetnictví, protože jsem během cesty stále podnikal a platil daně. Kačka byla poslední věcí, smažila řízky, a navíc když se o naší cestě dozvěděli lidi z novin, všichni nám psali a my jim chtěli odpovědět, poděkovat. Zpočátku cesty byl náš program dost nadupaný. Slavnostní start, návštěva několika

našich partnerů, setkání s panem Zikmundem, takže nám vůbec nedocházelo, do čeho jsme se to pustili.

Kolik nocí jste na cestě strávili v autě?

Katka: 436 nocí ze 777. Sedmdesát procent z naší cesty.

Jak jste si vybírali místa na spání?

Ladislav: Někdy jsme nad tím přemýšleli, někdy jsme to někde zapíchli a spali. Zpětně si říkám, že dneska bych měl větší strach, protože už vím, co se může přihodit – viz kámen v Ugandě, který po nás v noci hodili.

Co takové nocování v autě udělá s intímním životem?

Katka: Dobrý. Po návratu jsme se vzali (smích).

Když už jste měli svatbu, budou děti? Pokud ano, asi by se vám pak hůře cestovalo.

Katka: Naše děti se narodí s batohem na zádech a s mapou v ruce (smích).
Ladislav: Děti budou, ale necháváme tomu volný průběh. Stejně jako jsme ukázali, že moderní auto objede zeměkouli, že dva lidé nemusí mít ponorkovou nemoc, když jsou dva roky zavřeni v jednom autě, stejně tak si umíme představit, že budeme cestovat s našimi dětmi. Nepojedeme asi do západní Afriky, kde hrozí ebola nebo malárie. Budeme se snažit být více zodpovědní. Neznamená to však, že by nám měl potomek vystavit v cestování stopku.

Jak jste se vy dva vlastně našli? Obá milujete cestování...

Ladislav: My říkáme, že jsme se po-

tkali na cestě... do práce. Takže určitě je dobré chodit do práce, člověk může potkat takovou super babu, se kterou pak objede zeměkouli.

Jaké jsou vaše cestovatelé plány do budoucna? Takovou cestu kolem světa, jakou máte za sebou, už asi nepřekonaíte...

Katka: My ji ani nechceme překonat. My chceme pořád cestovat hlavně pro vlastní potěšení. Cesta kolem světa byla vystižením předchozího cestování. Letos v létě jsme byli dva měsíce na Balkáně, a bylo to super.

Ladislav: Na dva roky už asi nepojedeme, byť bychom to dali, zkušenosti máme. Otázka je, zda má něco takového smysl podnikat. Plány na rok 2018 máme, záleží ale na spoustě věcí, třeba na tom, zda se nám podaří vydělat dost peněz, zda se nezápne rýsovat potomek... Uvidíme.

Měli jste po cestě nějakou partnerskou krizi? Chtěl to někdo z vás během ní zabalit?

Katka: Nejsme dokonalí, ale v zásadních věcech si rozumíme. Ano, občas mi sliboval, že mi může zastavit a můžu jít na autobus, ale bylo to domů docela daleko (smích). Na cestě je to jiné než doma, kde si člověk občas rýpne, protože řešíte opravdu důležité věci.

Ladislav: Cesta je hlavně o tom, že ti dva jsou partneři, jsou v tom sami, všechno musí řešit ve dvou, ostatní je tak trochu proti nim, není tam prostor hašteřit se, tím se ten malý tým oslabuje.

Jaká země se vám líbila nejvíce?

Ladislav: To se nedá říct. Někde je super příroda, někde lidé, jinde člověka uchvátí jídlo. Za Afriku hodnotíme pozitivně Súdán. Safar v Africe, to je unikát. Je to jiný svět.

Co dobrého jste cestou ochutnali?

Katka: Žirafa, zebra, mrtče, kobyliku, klokana, soba.

Počkejte, vy jste si ogrilovali žirafu?

Katka: To ne, tu jsme si dali v restauraci v Namibii. Klokana jsme ale grilovali poměrně často. Jsme na maso, a tak jsme často jedli přímo na ulici u domorodců. Kulinařských zážitků máme opravdu hodně.

Ladislav: Treba taková grilovačka v Argentíně, to je něco! Ale ani červi nejsou špatní.

Pojďme to nějak hezky zakončit. Budete mít na severu Čech do konce roku ještě nějakou přednášku?

Ladislav: Letošní šňůru končíme ve Varnsdorfu 16. prosince, kde budeme mít poslední letošní přednášku o cestě kolem světa. Můžeme vás ale také pozvat 29. listopadu do Pivovaru v Krásné Lípě, tam budeme mít přednášku o letošním dvouměsíční cestě po Balkáně.

BigTrip aneb Cesta kolem světa

BigTrip – tak nazvali Ladislav s Katkou svou cestu kolem světa. Vyrazili na ni v září 2014, vrátili se v říjnu 2016, kdy přijeli na náměstí v Krásné Lípě, kde je vítaly desítky fanoušků. Oficiálně pak ukončili svou expedici druhý den dopoledne v mikulášovické firmě Mikov, kde také startovali. Svět objeli osobním autem a nevěchali žádný obydlý kontinent. Ujeli 128 tisíc kilometrů, procestovali padesátku zemí. Na cestě fotili, točili videa, komunikovali s fanoušky přes sociální sítě. Po návratu začali dělat o cestě přednášky.